

og hvis en Mand forbrød sig til et Misbrug — —
men det er haardt at høre — — jeg — — Farvel.“

„Nej, nej, min Kærlighed er ikke Medynk!
Nu ved jeg, at jeg altid elsked' dig,
jeg kunde vidst det længe, længe før,
men jeg var mere stolt, end selv jeg tænkte,
og ej saa ærlig, som jeg havde tro't.
O har jeg Medynk, er det med mig selv;
det var mig ikke nok at være Kvinde,
at elske og at elskes, Digterkaldet
jeg stilled' som en Skranke mellem os
og vilde leve for min Kunst alene.
Jo, herlig Kunsten er, min Kunst, det er du!
jeg elsker dig! men du er kun en Afglans
af Livet, Kærligheden er dets Fylde.
Ak, hvor jeg fejled', hvor jeg misforstod,
jeg anked' over, at du søgte mig
for *Nyttens* Skyld, som Medhjælp; o, min Ven,
jeg er forandret, saa forandret siden,
thi vil du bøje dig ned til mig nu
og tage mig, min Kærlighed, og nytte
den, hvis du kan, ej spare og beregne
men bruge frit, som Hverdagslivets Ting,
hvoraf vi ved, vi altid har fuldt op
— — og her vil være fuldt op alle Dage — —
saa vil det løfte mig som op til Himlen.
O, Romney, vil — — kan du forlade mig
saa trøstesløs, saa svag, saa fejlende,
jeg, som dog elsker dig saa højt — o, Romney —“.

Sank jeg imod hans Bryst? drog han mig selv?
var det mit eget Hjertes vilde Slag,
der gennemrysted' mig, hvad eller hans?
og var det mine Taarer eller hans,
den hede Strøm ned over mine Kinder?
Det ved jeg ikke. Der var Ord, der brødes
af Hulken, smelted' som i Flammer, Favntag